

soner med tillbörliga insigter för detta uppdrag; och den aflöning, hvarmed denne förr okände funktionär, jemlikt 66 §, bör förses, har till oundviklig följd, att arfvodet till gode män och syslomän i hvarje konkurs måste förhöjas med femtio procent, utan att erfarenheten hittills visat någon bestämd fördel af denna nya institution eller befrämjat någon märkbar skyndsamhet i utredning eller avslutande af konkurser.

När borgenärer äro i tillfälle att bland gode män eller syslomän invälja någon nog lagklok person att i rättegångsären den bevaka konkursboets rätt och riktigt utskifta tillgångarne fordringsegarne emellan, begagna de vanligtvis denna utväg och då är en dem påtrugad rådgifvare alldeles öfverflödig, äfvensom de ökade omkostnader, som erfordras för tillfredsställande af en tredje persons anspråk, blifva en obehöflig minskning i tillgångarne.

Jag anhåller derföre få till Riksdagens höga pröfning hemställa, att vid inträffad konkurs någon Rättens ombudsman icke må förordnas, innan borgenärerna hörde blifvit och deras pluralitet hos domaren eller domstolen derom framställt begäran — äfvensom att då Rättens ombudsman icke tillförordnas, dennes i konkurslagen upptagna åliggande må öfverflyttas å boets gode män och syslomän, såvida ej mera lämpligt anses, att dessa bestyr af domaren öfvertagas.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1870.

J. Sjögren.

N:o 126.

Af Herr **P. Jonsson**: Om förhöjning af anslaget till utdikningar och vattenaf-tappningar i de nordliga länen af riket.

Före sistlidne riksdag hade till Styrelsen för väg- och vattenbyggnader i riket inkommit 134 förslag om aftappning af vattensjuka och frostförande trakter, hvarför arbetskostnaden blifvit beräknad till icke mindre än 1,032,521 R:dr 33 öre.

Sedan dess synas inga sådana ansökningar blifvit gjorda, troligen derföre att man skyggar tillbaka för att låta verkställa kostsamma undersökningar, utan att deraf skörda någon nytta, alldenstund 1869 års riksdag nedsatte anslaget för dessa ändamål till hälften af hvad det förut utgjorde.

Emellertid fortfar frostens härjningar i de nordliga länen och befrämjas otvifvelaktigt just genom sådana vattensjuka frostnästen, som man önskar men ej mäktar utdika och oskadliggöra.

Om derföre Riksdagen visade större frikostighet i denna del, är jag fullt förvissad, att de Norrländska länen icke så ofta skulle se sig tvungna anlita Staten och den allmänna välgörenheten om hjälp.

Som denna fråga under flera riksdagar förut förekommit och dervid undergått en noggrannare utredning, än jag ser mig vuxen åstadkomma, vill jag inskränka mig till att anhålla,

att det af Kongl. Maj:t äskade anslag för sådana utdikningar och vattenaftappningar i Norrbottens, Westerbottens, Wester-Norrlands, Jemtlands, Gefeborgs och Stora Kopparbergs län samt Elfdals, Fryksdals, Jösse och Nordmarks härader i Wermlands län, som hufvudsakligen afse att minska frostländigheten, måtte förhöjas till det belopp, hvarmed det samma utgått före år 1869 eller 120,000 Riksdaler.

Stockholm den 27 Januari 1870.

P. Jonsson

från Westerbotten.

Häruti förena sig:

P. Östman.   *Gunnar Eriksson,*   *C. E. Hjelm.*
från Jemtland.

Pehr Tjernlund.   *Hans Andersson,*
från Jemtland.